

DESCALÇOS EN TERRA FERMA AMB MOISÈS I JESÚS

per ROSER CAMINAL I HOMAR,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Resseguint el fragment del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15) que la litúrgia d'avui ens proposa podem descobrir elements claus de l'itinerari espiritual.

«En aquells dies Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró». Moisès, en el seu viure quotidià, està treballant. La seva disposició interna fa que, «tot guiant el seu ramat desert enllà», el que podria haver estat un simple passeig esdevingui una experiència fundant.

En el desert, símbol de trobada amb la pròpia ombra i els propis dimonis, es donen les condicions per donar nom, per prendre decisions... En el desert ens hi juguem la vida, ser nosaltres mateixos.

«El desert és el lloc de l'autoconeixement i de la purificació. Qui el suporti florirà. El desert i la solitud obren quelcom en nosaltres. Qui resisteixi aquest procés, experimentarà la transformació».¹

També Jesús va ser portat al desert, ni més ni menys que pel mateix Esperit de Déu. D'allà en va sortir vencedor i compromès amb la seva essència que li havia estat revelada al Jordà, el seu nom: la seva missió.

Segons Willigis Jäger, «l'esbarzer és un símbol de la nostra pobra condició: no tenim valor. Un esbarzer com a molt serveix per ser cremat. Moisès té la sensació de ser un instrument inadequat. ¿Com pot Déu utilitzar-lo a ell? Però Déu vol precisament servir-se d'un home com Moisès per manifestar-se. Déu vol servir-se de nosaltres per revelar-se.

La pregunta que Moisès es va plantejar al desert i que nosaltres ens plantejem sovint a nosaltres mateixos és aquesta ¿com pot Déu servir-se d'una persona tan miserable per revelar-se-li? Com pot el diví revelar-se en una figura tan extremadament humana com és la meva».²

I és que dins meu, diu Thomas Merton, «hi ha un àpex metafòric d'existència en el qual sóc mantingut en l'ésser pel meu Creador».³ Trobar Déu no «depèn de cap exercici natural», i continua dient: «no el coneixeràs almenys que Ell es pronunciï, Ell mateix digui el seu nom dins la teva ànima».

Aquesta és l'experiència que ens descriu el llibre de l'Èxode. Moisès, sorprès per la trobada, o millor encara, per haver estat trobat, primer ha de despullar-se de les seguretats, de la seva dignitat i, com el fill pròdig, *descalçar-se*. El protagonista d'aquest relat, però, és Jahvé que vol donar-se a conèixer. En un pro-

¹ Willigis JÄGER: *Adonde nos lleva nuestro anhelo. La mística del siglo XXI*.

² *Ibidem*.

³ Thomas MERTON: *Llabor de contemplació*.

cés més o menys lent, es va revelant. Primer com a Déu dels seus, de la història del seu poble: *Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob* i així Moisès és convidat a connectar amb els seus orígens. Després, perquè ho entengui millor, el retorna a la realitat del moment «he vist la pena, el clam del meu poble, els seus sofriments...». I així Déu el remet al seu projecte de felicitat i plenitud: *alliberar-lo del poder* dels opressors i «fer-lo pujar a un país que regalima llet i mel». Això és el que Moisès va descobrir i coneixent del seu Déu.

Però li cal encara el coneixement interior. Jahvé li revela la seva intimitat, pronunciant el seu nom: **Jo sóc**. És a dir, *sóc el qui sóc*, en l'avui etern i sempre nou, de Déu. En aquest espai sagrat que Ell se'm mostra, també «Déu em pronuncia com una paraula que conté un pensament parcial d'Ell mateix. El nostre descobriment de Déu és en certa manera el seu descobriment en nosaltres», i així el **jo sóc**, esdevé **som jo** i per això som enviats a alleugerir el sofriment i a encaminar els altres cap a la plenitud, donant sentit a la nostra existència.

La repetició del mantra: **He arribat, som** (Ell i jo) **a casa** seguint el ritme de la respiració o en un caminar conscient en terra ferma, ens pot ajudar a obrir-nos per acollir-lo tot esperant que pronunciï el seu nom en nosaltres.